

LILLY LUCAS

NOVÉ

sny

ROMÁN

NOVÉ SNY

Original Title: New Dreams

Copyright © 2019 Lilly Lucas

© 2020 by Knauer Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavla Švepeš Šlahůnková, 2022

Cover © Franzi Bucher, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2903-6 (pdf)

NOVÉ

sny

LILLY LUCAS

Pro tebe,
můj malý zázraku.

1.

Pomátla ses? Zahodíš celou svoji budoucnost! To nemůžeš myslet vážně, Elaro! Matčina slova mi otravně zněla v uších ještě o třináct set kilometrů později. Nafoukla jsem tváře, sevřela volant ještě pevněji a soustředila se na cestu. Moje řídičské umění z velkoměsta nebylo stavěné na klikaté silnice. Navíc se z ničeho nic na mém předním skle objevily bílé sněhové vločky. Nevěřicně jsem na ně zírala. Sníh? V květnu? Už to byla nějaká doba, co jsem navštívila babičku Molly v Coloradu, ale pokud si vzpomínám, tak tam bylo v tuhle roční dobu vždycky teplo. Třela jsem si nahé paže a zapnula naplno topení. Proč jsem si jen na sebe vzala zrovna šaty? A sandály! *Protože když jsi vyjížděla z Phoenixu, bylo pětatřicet stupňů, připomněl mi hlas v mé hlavě. Správně. Pětatřicet stupňů!* Teploměr mé Toyoty mi prozradil, že to bylo o třicet stupňů víc než teď. Tomu autíčku nedělalo dobře, že jsme opustili Arizonu a vyměnili kaktusy za jedle a červeně žhnoucí kamenné pouště za tmavě zelené lesy. A mně nedělalo dobře, že se setmělo. Neustále jsem měla strach, že přehlédnu zatáčku nebo vyletím z okraje silnice. A to, že každých dvě stě metrů varovala značka před divokými zvířaty, mi taky zrovna nepomáhalo. Abych se trochu uklidnila, pustila jsem rádio na plné pecky a broukala si melodii latinskoamerické písničky, která zapadala do zimní krajiny asi stejně tak málo jako já. Ale myšlenka

na *fuego, sol* a *corazón* mi na chvíli přinesla pocit tepla. Přesto jsem si pohrávala s myšlenkou, že zapnu blinkr a sjedu doprava, abych prohledala kufr, ale nejenom že silnice byla moc úzká a nebylo kde zastavit, také jsem věděla, že v něm nic nenajdu. Sbalila jsem si trička, kraťasy a šaty. Dokonce svoje nové bikiny. *S těmi se můžu cákat maximálně u babičky ve vaně*, pomyslela jsem si hořce, zatímco se stěrače usilovně míhaly sem tam. Jako by měly radost, že můžou zase stírat. Že *vůbec* můžou stírat. Ve Phoenixu už totiž měsíce nepršelo a sníh byl něco, co jsme znali jenom z kýčovitých vánočních filmů.

Z myšlenek mě vytrhlo zazvonění mobilu. Letmým pohledem jsem se koukla na displej a obrátila oči v sloup. Máma. Poslední člověk, se kterým bych teď chtěla mluvit. Fotografie na displeji mi ale přesto způsobila malé bodnutí u srdce. Stalo se to před pár dny na mém večírku na rozloučenou. Máma na sobě měla květované letní šaty a zářila před kamerou, jako by její dcera právě získala Nobelovu cenu. S náznakem melancholie v obličejí jsem se znovu podívala nahoru... a pronikavě zaječela. Přímo přede mnou totiž na silnici stálo něco obrovského a tmavého. Medvěd! Problesklo mi hlavou. Dupla jsem na brzdu a strhla volant, ale už bylo pozdě. Moje auto narazilo do něčeho tvrdého, začalo se trást a dostalo smyk. Vší silou jsem se pokusila stočit volat do protisměru, ale už jsem nedokázala zabránit tomu, aby auto vyjelo ze silnice. Už jsem ho viděla roztráštěné o skálu a v plamenech, jako v nějakém hollywoodském filmu, když znovu do něčeho nabouralo a zastavilo. Do obličejí mi narazil airbag a odmrštil mě dozadu. Svět kolem mě potemněl. A ztichl. Neslyšela jsem nic než své bušící srdce a pomalu se vypouštějící vzduchový vak. Trvalo to jenom pár vteřin, možná

dokonce minut, než jsem se probrala ze strnulosti a dokázala si zase jasně utřídit myšlenky. Ty zněly: Nehoda! Zatraceně, já jsem způsobila nehodu!

„Zůstaň v klidu, zůstaň v klidu,“ slyšela jsem se šeptat.

Vysvobodila jsem se z bezpečnostního pásu a celá roztřesená sáhla na páčku u dveří. Udeřil do mě ledový vzduch a vítr mi dveře skoro vytrhl z ruky. Trhla jsem sebou, když se moje prsty na nohou s načerveno nalakovanými nehty dotkly sněhu. Brr, to je zima! Na roztřesených nohou jsem klopýtala kolem auta, abych si udělala obrázek o rozsahu celé katastrofy, ale byla už příliš velká tma. Proč musí být ten zatracený úplněk vždycky tehdy, když má člověk další den ráno důležitou zkoušku a potřebuje se vyspat? Pod sandály mi to najednou podezřele zakřupalo. Asi to odnesla světla. V myšlenkách jsem se pokusila si celou nehodu zrekonstruovat. Jenom na chvilku jsem nedávala pozor, na malou chvilku, a potom tam byl ten... medvěd. Medvěd! Můj rozum to slovo opakoval jako ozvěnu. Co když se tady pořád ještě potuluje? Zachvátila mě vlna paniky. Utekla jsem zpátky do auta a zamkla dveře zevnitř. Horečně jsem hledala mobil, který nebyl v držáku. Musela jsem zavolat mámu. Babičku. Havarijní službu. Záchranku? Nerozhodně jsem si sáhla na malou bouli na čele. Nijak vážně jsem se nezranila. Konečně jsem mobil našla na zemi u sedadla spolujezdce a nevěřícně jsem vytřeštila oči, když ukazatel baterky naposledy zablikal a displej zčernal. V tu chvíli jsem se málem rozbřečela jako mimino.

„Sakra, sakra, sakra!“ nadávala jsem a bušila pěstí do volantů, což spustilo pronikavé troubení. Co mám teď dělat? Byla jsem třináct set kilometrů od domova, někde ve Skalistých horách. Byla to nejmiň půlhodina, co

jsem potkala nějaké auto, a poslední místo, kterým jsem projížděla, byla stará farma s neblahým názvem *Misery*. Kdo by mě tu k čertu mohl najít? Zoufale jsem se čelem opřela o volant a zařvala, protože ta boule najednou přece jenom docela zabořila.

Vyděsilo mě hlasité zaklepaní na okýnko. Oslepilo mě světlo kapesní baterky, když někdo začal divoce tahat zvenku za kliku dveří. Dítě z velkoměsta ve mně sáhlo okamžitě do kabelky pro pepřový sprej.

„Jste v pořádku?“ dral se mi tlumeně do uší mužský hlas, který, abych pravdu řekla, nezněl jako hlas nějakého sériového vraha. Zněl spíš starostlivě. Trochu zadýchaně. Jako by běžel.

Otevřela jsem okno na škvíru, s pepřovým sprejem pro jistotu připraveným po ruce. Do auta si prorazily cestu sněhové vločky, které tály na mých nahých kolenou.

„Je ti dobře?“

Jeho hlas byl hluboký a teplý. A mladý. Nemohlo mu být víc než třicet.

„Ano,“ zaskřehotala jsem a ulehčeně jsem si oddychla. „Sjela jsem ze silnice.“

S přivřenýma očima jsem se snažila zahlédnout jeho obličej, ale světlo baterky mě oslepovalo.

„Viděl jsem stopy po pneumatikách,“ řekl pořád ještě s trochu nepravidelným dechem. „Usnula jsi?“

„Ne!“ odporovala jsem skoro uraženě. „Byl... tady na cestě medvěd.“

„Medvěd?“

Iritoval mě jeho skeptický tón hlasu. Napřímila jsem se v ramenu.

„Ano. Medvěd.“

„Je zraněný?“

Nevěřicně jsem nakrčila čelo. „Medvěd!?“

„Jestli jsi ho porazila, musíme informovat *Wildlife Rescue*.“

„Nevím,“ odpověděla jsem víc drze, než jsem chtěla. „Byla jsem příliš zaměstnaná tím, abych nespada do nějaké rokle.“

„A abych si nanesla deodorant,“ zamumlal dost hlasitě na to, abych to slyšela.

„Cože?“

Místo odpovědi posvítíl baterkou na mou pravou ruku.

„To je pepřový sprej!“ vysvětlila jsem.

„Který voní... po divokých orchidejích?“ vydal ze sebe zvuk, o kterém jsem nevěděla, jestli to byl smích, nebo povzdech.

Zmateně jsem zírala na sprej ve své ruce, který byl ve skutečnosti opravdu můj deodorant. Zatraceně. Se zakašláním jsem ho nechala zase zmizet v kabelce.

„Naskočí ještě?“

Teprve s dvouvteřinovým zpožděním jsem pochopila, že teď mluví o mém autě. A že je trapné, že mě dosud nenapadlo zkusit, jestli moje auto bude ještě schopné provozu. Nedala jsem na sobě nic znát a otočila klíčkem v zapalování. Po krátkém zacukání to motor vzdal. Zkusila jsem to ještě jednou, ale se stejně frustrujícím výsledkem.

„Sakra,“ zamumlala jsem a zírala nevrle na airbag, který ležel splaskle na volantu.

„Kam máš namířeno?“

V tuhle dobu. Neřekl to, ale v tónu jeho hlasu se to nedalo přeslechnout.

„Do Green Valley.“

„Green Valley?“ Zněl stejně překvapeně, jako kdybych řekla *Tádžikistán*, a už jsem počítala s odpovědí jako třeba „to neznám“, ale k mému údivu po chvílce řekl: „Taky tam jedu. Můžu tě svézt.“

Nikdy neseďej k cizím lidem do auta, ozval se mi v hlavě okamžitě hlas mojí mámy. Jako by mi bylo šest, a ne jednadvacet.

„Děkuji, ale myslím, že bych radši měla zavolat odtahovou službu,“ odpověděla jsem váhavě, protože jsem přemítala, jestli mateřská moudra platí i tehdy, když se člověku porouchá auto uprostřed noci někde ve Skalistých horách.

„Potom se raději připrav na dlouhou noc.“

„Co?“

„V tomhle počasí bude odtahové službě trvat minimálně dvě hodiny, než se sem dostane.“

„Dvě hodiny?!“

Bez topení bych to nikdy nemohla tak dlouho vydržet.

„Je to poměrně opuštěná oblast,“ potvrdil mou domněnku.

Nerozhodně jsem se kousala do spodního rtu a slyšela ho zhluboka dýchat.

„Poslouchej... do Green Valley to není dál než něco málo přes třicet kilometrů. Tam je autoopravna. Můžeš tam cestou zavolat a nechat zprávu. Hned zítra ráno tvoje auto odtáhnou.“

V rychlosti jsem si promítla své možnosti, abych si vzápětí uvědomila, že vlastně žádné nemám. Navíc byla vidina sprchy a teplé postele jednoznačně lákavější než dřepět dvě hodiny uprostřed ničeho. A ten týpek vypadal, že mi chce opravdu pomoci, ačkoliv bych se cítila trochu příjemněji, kdybych mu alespoň mohla vidět do obličeje.

„Dobře,“ slyšela jsem se říct a odemkla auto. Sáhla jsem po své kabelce na sedadle spolujezdce, otevřela dveře a vystrčila nohy z auta. Štiplavý chlad mě přiměl zalapat po dechu. Baterka neznámého muže krátce osvítila moje kolena.

„Tam, odkud pocházím, v květnu nesněží,“ zamumlala jsem.

„Honolulu?“

„Phoenix,“ odpověděla jsem suše.

„Arizona, hm?“

Přikývla jsem, přestože očividně žádnou odpověď neočekával. Do uší se mi tlumeně dral zvuk motoru, když jsem šla za ním k jeho vozu, který byl se zapnutými výstražnými světly zaparkovaný na kraji silnice. Pokud jsem se nepletla, byl to tmavý Jeep. Ve světle kulatých světlometů tančily těžké sněhové vločky. Byli jsme už skoro u auta, když mi najednou podklouzla pravá noha. Zavrávala jsem a už jsem se viděla ležet obličejem ve sněhu, když mou nahou paži najednou sevřela ruka. Teplá a pevná.

„Děkuji,“ zamumlala jsem s bušícím srdcem a rozpačitě si odkašlala.

Až potom uvolnil stisk mé paže a překonal těch zbývajících pár metrů k autu. Bez váhání jsem otevřela dveře u spolujezdce, oklepala si sních ze sandálů a nastoupila. Jemně to tam vonělo po kávě a bylo tam tak příjemně teplo, že mě okamžitě začaly brnět prsty na nohou.

„Tady.“ Dřív než jsem se ohlédla, mi na klíně přistála kostkovaná vlněná deka. Překvapeně jsem vzhlédla a konečně zachytila pohled v jeho tváři. *Páni!* Byl mladší, než jsem si myslela. Něco přes dvacet nebo kolem pětadvaceti. A vypadal dobře. Dost dobře, abych řekla pravdu. Barva jeho očí by se dala popsat jako něco mezi zelenou a hnědou. Tmavé vlasy měl lehce rozčuchané, ale tak husté, že do nich chtěl člověk zabořit ruce. Měl jemné strniště, jakoby se dneska ráno neholil a...

„Já jsem Noah.“

... jmenuje se Noah. *Noah*. To jméno se k němu hodí. Docela.

„Elara.“

„Elara?“

Řekl to, jako by se přeslechl, a na čele se mu objevila vráska.

„Jako Lara. Jenom s E na začátku.“ Znělo to trochu ohraně, protože jsem tuhle větu vyslovovala příliš často. „Moje máma to jméno objevila v nějaké knížce,“ dodala jsem, taktéž ne poprvé.

Chvilí mě pozoroval, a to tak úporně, že jsem se pustila do hledání bezpečnostního pásu.

„Občas se zasekává.“

Naklonil se přese mě. Do nosu mi stoupala vůně čerstvě napadaného sněhu a jehličí z jedle a smíchala se s jemným mužským parfémem. Puls se mi trochu zrychlil a ještě víc jsem se zabořila do sedadla. Než jsem se nechala svést k tomu, abych si k němu přivoněla, dosedl zpět do svého sedadla, zapnul topení a rozjel se. Soustředěně a zamlkle se díval na silnici, zatímco jsme za sebou nechávali ubíhat první kilometry. V protisměru jsme nepotkali jediné auto. Byla to opravdu opuštěná krajina. Co bych si jenom počala, kdyby nejel kolem? Zatřásla jsem se, přitáhla si deku až k bradě a potlačila myšlenku na to, že možná patřila nějakému psovi, který normálně jezdil v tomhle autě. Jestlipak měl Noah psa? Kradmo jsem se na něj podívala. Ne, spíš ne. Měl na to až příliš čisté auto. A poměrně uklizené. Termohrnek v prostřední přihrádce a balíček žvýkaček byly jediné osobní předměty, kterých jsem si v té rychlosti všimla.

„Co tě přivádí do Green Valley?“

Nevím, co mě vyděsilo víc. Že na mě najednou zase promluvil, nebo že mi položil otázku, na kterou jsem sama neuměla odpovědět.

„Nestává se totiž tak často, že by tam někdo chtěl jet,“ dodal a zamumlal: „uprostřed noci.“

„Jedu navštívit babičku.“

Překvapeně se na mě podíval. „Tvoje babička bydlí v Green Valley?“

Přikývla jsem. „Molly McAbottová. Má květinářství...“

„Molly je tvoje babička?“

„Znáš ji?“

„Znám asi všech 997 obyvatel Green Valley,“ odpověděl se zvláštní směsicí rozčarování a pobavení. „Kromě... Carly Becketové.“

„Kdo je Carly Becketová?“

„Dcera Ady a Petera Becketových. Narodila se včera v noci.“

Koutky úst se mi zvedly k úsměvu.

„Nehledě na to, že si nemyslím, že by někdo mohl bydlet v Green Valley, aniž by znal tvou babičku. Někteří lidé si myslí, že by se Green Valley mělo správně jmenovat Green Molly.“

Nadzvedla jsem obočí.

„No jo, ona je velmi... přímá.“ Zlehka se pousmál. „A polovina města dychtí po jejím dýňovém koláči.“

Při myšlence na vůni dýně, skořice a karamelu jsem toužebně vzdychla. „Ten jsem už nejedla celou věčnost.“

Noah se podíval stranou. „Jak je to dlouho, co jsi tady byla naposled?“

„Dlouho,“ odpověděla jsem vyhýbavě. Přitom jsem odpověď znala. Čtyři roky. Dědečkův pohřeb. Na moment jsem byla v šoku, kolik času od té doby uplynulo. Připadalo mi, jako by to bylo včera, co mě bral na ryby do Wolve Creek. Co mi ve své zelené bundě a gumákách vtiskl do ruky prut a rok co rok se mě snažil nadchnout pro rybaření. „Většinou jezdí babička k nám do Phoenixu,“

dodala jsem rychle. Z nějakého důvodu jsem nechtěla, aby si myslel, že jsem nějaká krkavčí vnučka, která si na jednu po čtyřech letech vzpomněla, že by mohla babičku poctit svou návštěvou. Babička a já jsme byly v pravidelném kontaktu. Po telefonu, Skypu a nově dokonce přes Facebook. (Zaregistrovala jsem se jenom proto, že to v mých očích byla jediná sociální síť vhodná pro babičky.) To, že jsem tak dlouho nebyla v Green Valley, mělo jiné důvody. Tedy jeden důvod, abych byla přesná. Moji matku, která svoje rodné město nesnášela stejně jako čert svěcenou vodu.

„Určitě má radost, že přijedeš.“

Jenom, kdyby to věděla. Přinutila jsem se k úsměvu a přikývla.

„Plánuješ zůstat déle?“

Otáčel knoflíkem rádia, až se ozvala nějaká melancholická indiánská folková písnička, která se ke Skalistým horám hodila líp než písnička *Fuego sol corazón* z mého auta.

„Pár dní.“

Znělo to spíš jako otázka. Abych byla upřímná, vůbec jsem o tom nepřemýšlela. Koneckonců jsem po hádce s mámou prostě bez přemýšlení naházela nějaké oblečení do kufru a utekla. *Můj kufr!* Zatraceně, byl pořád ještě v autě. Potlačila jsem nutkání plácnout se rukou do čela. Mohla bych poprosit Noaha, aby to ještě jednou otočil? Jak dlouho už jsme jeli? Kousla jsem se do spodního rtu a sváděla boj sama se sebou.

„Home, sweet home,“ zamumlal.

Podívala jsem se z okna a stihla zahlédnout už jenom ceduli Green Valley. Ne, teď už ho rozhodně nemůžu poprosit, aby to otočil. Ať chci, nebo nechci, budu si teď asi muset půjčit něco od babičky. Na chvílku jsem si samu

sebe představila v její dlouhé květované noční košili ke kotníkům a musela jsem se pousmát. Projížděli jsme centrem Green Valley, kterým byla ve skutečnosti Hlavní ulice a které až na pár rozsvícených skleněných výloh působilo mrtvě. Přitom bylo teprve chvílku po půlnoci. Doma ve Phoenixu jsme v tuhle dobu teprve vyráželi ven. Tohle však nebylo páté největší město Spojených států, ale malé ospalé místo ve Skalistých horách, připomněla jsem sama sobě.

„A jsme tu,“ řekl Noah, když zastavil před dřevěným domkem na konci Osikové ulice, který se před námi tyčil a vypadal velký a tmavý. Ani na verandě nesvítilo světlo. Jestlipak tam ještě byla ta stará houpací lavička? Se skřípajícím řetězem? Ve které mi babička kdysi předčítala *Medvídku Pú*? Kde dědeček večer kouřil svoji dýmku? Probudilo se ve mně víc dětských vzpomínek a jako mávnutím kouzelného proutku ze mě opadlo vyčerpání. Prožila jsem v tomhle domě nádherné chvíle s lidmi, kteří v něm bydlí. Bydleli. Než se moje nálada mohla proměnit v lítost, odepnula jsem si bezpečnostní pás a začala skládat deku. Noah odmítavě mávl rukou a řekl: „Vezmi si ji.“

„Určitě?“

Jeho oči přejely přes ramínka mých šatů. „Jestli takhle půjdeš ven, tak dostaneš zápal plic dřív, než dojdeš na verandu.“

„Tak dobře,“ trochu nemotorně jsem škubala za deku, „děkuji, že jsi mě svezl.“

„Já děkuji.“

Zmateně jsem nakrčila čelo. Prostředníčkem a ukazováčkem si ukázal na oči a já jsem se zase nemohla rozhodnout, jestli jsou hnědé, nebo zelené. „Že jsi mě zachránila před divokou orchidejí.“

Tváře mi zčervenaly.

„Dám vědět Hankovi, kde zůstalo tvoje auto, a on ho hned ráno odtáhne. Dá pak babičce vědět.“

„Má její...“ Zarazila jsem se. Samozřejmě, že má její číslo. *Green Molly*. Vděčně jsem na Noaha kývla a rozloučila se. Když jsem otevřela dveře od auta, okamžitě jsem se zase otrásla. V Green Valley sice nebyl žádný sníh, ale přesto byla zima. Rychle jsem spěchala na verandu, která byla ozářená světly Jeepu. Chvatně jsem se ohlédla přes rameno. Nevypadal, že by se chystal odjet. Chtěl počkat, dokud nebudu v domě? Dřepla jsem si a hledala lucerničku, pod kterou babička schovávala náhradní klíč. S úlevou jsem zjistila, že se stejně jako dřív nacházela vedle dveří, společně s párem fialových holínek. Zvedla jsem víko... a sáhla do prázdna. Žádný klíč tam nebyl. Nervózně jsem se rozhlédla po verandě. Kde by mohl být? Hledala jsem pod rohožkou a pod květináči, pod polštáři na lavičce a v holínkách, ale nenašla jsem ho. Se zrychlujícím se pulsem jsem se znovu ohlédla přes rameno. Noahovo auto stálo pořád ještě na ulici a noci se nesl tichý zvuk motoru.

„Promiň, babičko,“ povzdychla jsem si a stiskla zvoněk. Poslouchala jsem, ale nic se nepohnulo. I když jsem zazvonila podruhé, potřetí, dům zůstával tichý. V zoufalství jsem zavolala na její číslo. Dveřmi se ven tlumeně dral zvuk telefonu. „No tak, babi, probuď se,“ zašeptala jsem neklidně, zatímco pořád zvonil, zvonil a zvonil.

„Nějaký problém?“

Polekaně jsem se otočila. Na verandě byla taková tma, že jsem mohla sotva rozeznat jeho siluetu. Poprvé mě napadlo, že je vysoký. Alespoň o hlavu vyšší než já.

„Klíč...“ Kousala jsem se do spodního rtu. „Normálně bývá pod lucerničkou.“

Nebo přinejmenším dřív tam vždycky býval. Najednou jsem si připadala strašně naivní. Kdo jede skoro čtrnáct set kilometrů a spoléhá se na dětskou vzpomínku?

„Zvonilas?“

Rezignovaně jsem pokrčila rameny. „Neslyšela mě.“

„Kde má okno do ložnice?“

„Chceš jí tam házet kamínky?“

„No, nejdřív bych zkusil postaru zaklepat.“

V hlase se mu odráželo pobavení.

„Ložnici má nahoře. Musel bys tam teda nejdřív postaru zkusit vyšplhat.“

Stoupl si vedle mě a několikrát silně zabušil na masivní dřevěné dveře, zatímco já jsem se babičce dál snažila dovolat. Vteřiny ubíhaly. Třesouc se jsem se ještě víc zabalila do deky. Na nohou jsem měla husí kůži a prsty jsem měla znečitlivělé mrazem.

„Myslíš, že zapoměla, že máš přijet?“

„Hm... přesněji řečeno... o tom vůbec neví.“ Bylo to jenom rozpačité zašeptání. „To znamená... je možné, že si moji zprávu vůbec neposlechla.“

„Rozumím.“

Neznělo to tak. Spíš zněl jako někdo, kdo si právě myslí: *pěkný průšvih, do kterého jsem se tu namočil.*

„Poslouchej, nemusíš to dělat,“ povzdychla jsem si. „Nemusíš tu se mnou čekat a... mrznout.“

„Já na sobě nemám plážové šatičky,“ řekl s dobře míněným posměchem.

„To nejsou plážové šatičky!“ zabručela jsem a stiskla zvonek trochu víc energičtěji. Nic se nepohnulo.

„Myslím, že to nemá smysl.“ Noah ukázal na svoje auto. „Pojďme si v teple promyslet, kde tě tedy pro dnešní noc ubytujeme.“

„Ubytujeme?“

„No ano, těžko můžeš přespat na verandě.“

To měl samozřejmě pravdu. Se svěšenou hlavou jsem ho následovala do Jeepu. Ozvalo se šustění bundy a potom do tmy zazářil displej jeho mobilu.

„Nejdřív zkusím zavolat Ryanovi. Jeho rodině patří B&B nedaleko odtud. Možná mají ještě nějaký volný pokoj.“ O pár vteřin později si nespokojeně odfrknul. „Už má vypnutý mobil.“

Žádný div, byla skoro jedna ráno.

„Je tady ještě nějaký jiný B&B? Nebo hotel?“

Pokud možno levný, protože u sebe nemám skoro žádnou hotovost a na kontě sotva sto dolarů.

„Ne, jenom *Golden Leaf*.“ Nastoupili jsme do vozu. „Ve Vail je celá řada hotelů, ale to je dobrá půlhodina jízdy odtud.“

„To nevádí, prostě si objednáám Uber.“

„Uber?“ Měla jsem pocit, že jsem zaslechla pobavený podtón. „Tak daleko tady ještě nejsme.“

„Ou.“ Kousla jsem se do rtu a přivřela oči. „Taxi?“

„Jenom v sobotu. A jenom do třiatvaceti hodin.“

Chvilku jsem měla pocit, že si ze mě dělá legraci, ale jeho výraz zůstával neutrální. Na rozdíl od mého, ve kterém se zračilo opravdové zoufalství. Zamyšleně bubnoval ukazováčkem do volantu.

„Dobře,“ řekl po chvíli, která mi přišla jako celá věčnost. „Jestli chceš, můžeš přespat u nás na gauči.“

S očekáváním se na mě podíval, zatímco já jsem analyzovala to *nás* v jeho větě. Bydlel se spolubydlícím? (Měli tady vůbec lidi spolubydlící?) S přítelkyní? (Měl nějakou?) U svých...

„Naši by neměli nic proti,“ dodal k tomu. Aha. Nás – rodiče. Nějak mě ta skutečnost uklidnila. „Náš gauč je

každopádně totálně prosezený. A je možné, že tě ráno poměrně brzy vzbudí kostelní zvony.“

Všiml si, že jsem zmatená.

„Bydlíme přímo vedle kostela svaté Marie. Můj táta je v Green Valley reverendem.“

„Ach,“ ujelo mi překvapeně. Kdo by si to byl pomyslel? Seděla jsem vedle opravdového syna faráře. Najednou se mi v hlavě ozval hlas Dustyho Springfilda v písni „Son of a preacher man“. Tuhle písničku jsem poměrně nedávno vyřvávala se svou kamarádkou Leilani v karaoke baru v centru. Pořád se na mě díval a mně bylo jasné, že musím odpovědět. A že nemám žádnou jinou možnost.

„Jestli by to tvým rodičům opravdu nevadilo...“

„Byl jsem cizí a taky mě přijali,“ zamumlal a nastar-toval auto.

Zamračeně jsem na něj pohlédla. Bylo to z bible? Naposledy jsem mši svatou navštívila tak před deseti lety. Od té doby, co byla máma s Larrym, který byl zarytým ateistou, jsme do kostela nechodili už ani o Vánocích.

Zatímco jsme jeli po Osikové ulici, začala jsem přemýšlet nad tím, jestli jsem se právě nechystala udělat obrovskou chybu. Co když mi lhal? Co když vůbec nejel ke svým rodičům, ale k nějakým věřícím bláznům? Možná do nějaké sekty? Intuitivně jsem sáhla do kabelky pro pepřový sprej.

„Je to daleko?“ zeptala jsem se a nejistě se podívala z okna.

„Ani ne dvě minuty.“

Tahle odpověď se ukázala být pravdivá. Znovu jsme odbočili na Hlavní ulici a o něco později jsme dorazili ke kostelu svaté Marie, který se nad námi tyčil v nočním nebi. V záři světlometů jsem si všimla sousední budovy.

Rozeznala jsem verandu a garáž, před kterou jsme zaparkovali auto. Znovu mě přepadl pocit nejistoty. *Moc se díváš na televizi*, pokárala jsem se a uvolnila sevření pepřového spreje.

Když jsme se přiblížili, na verandě se zapnulo pohybové čidlo. Kolem kulatého stolu stálo pár proutěných křesel, na podlaze se vršily barevně pomalované květináče a vedle holínek s potiskem květin stály růžově zbarvené cvičky v dětské velikosti. Noah měl asi malou sestru. Z nějakého důvodu mě to uklidnilo. Odemkl dveře, na kterých visela pěkná dřevěná tabulka s nápisem *God bless our home and all who enter*. Nenápadně jsem pozorovala, jak si sundal černé vansky a pověsil bundu na věšák, na kterém jich viselo přinejmenším dalších deset. Cítila jsem, jak se uvnitř uvolňuji. Tady žila rodina, naprosto normální rodina. Nechala jsem si sandály a následovala ho do obývacího pokoje, útulné místnosti s tlumeným světlem, vínovou pohovkou a poměrně působivou knihovnou, která zabírala celou zeď. Nade dveřmi visel jednoduchý dřevěný kříž a na zdi se skvěly rodinné fotografie, doma malované obrázky a ručně dělané výrobky. Už teď jsem mohla říct, že tenhle dům byl naprostý opak našeho bungalovu ve Phoenixu. U nás bylo všechno moderní a minimalistické a dalo by se říct... sterilní. Máma s Larrym milovali sklo a ocel a jejich oblíbená barva zařízení interiéru byla bílá. Noah mezitím ze skříně vytáhl křiklavou barevnou deku a položil ji na opěrku gauče. Potom se na mě nerozhodně podíval. Skoro jako by si už nebyl moc jistý, že nabídnout mi místo na přespání byl dobrý nápad.

„Nemáš... žízeň, nebo tak?“

„Ne, děkuji.“

„Kdyby přece, obsluž se.“

Sledovala jsem jeho ukazováček. Na obývací pokoj přímo navazovala kuchyně, která vypadala, jako by vypadla z časopisu *Country Living* a pravděpodobně by byla máminou noční můrou. Prostorný jídelní stůl s kostkovaným ubrusem a bohatou kyticí jarních květin, s dřevem obloženým průčelím, analogovými hodinami na zdi, vitrínou s kuchařkami, zavařovacími sklenicemi a nádobím.

„Koupelna je o dvě místnosti dál, kdybys...“ Zarazil se a nakrčil čelo. „Ty u sebe nemáš vůbec nic, že?“

„Zapomněla jsem si kufr v autě,“ přiznala jsem se. „Ale jednu noc to zvládnu.“

S přivřenýma očima přejel pohledem moje úzké přiléhavé žluté šaty. „Počkej...“

Dřív než jsem mohla něco namítnout, odešel z obývacího pokoje a vrátil se zpátky s kostkovanými bavlněnými kalhotami a poskládaným tričkem. Chvíli jsem se na ten spací úbor dívala podrážděně. Ve Phoenixu bylo v tuhle roční dobu tak horko, že jsem v noci spala jenom v tenkém tílku. Navíc mi byla představa, že bych spala v Noahově oblečení, dost nepříjemná. Ale na druhou stranu po té dlouhé cestě jsem zrovna nevoněla jako rozkvetlá louka. Když mi oblečení podal, látka mezi prsty byla ale tak nádherně měkká, že jsem svoje úvahy odsunula stranou, stejně jako svou marnivost.

„Děkuji,“ zamumlala jsem s rozpačitým úsměvem.

Na pár dlouhých nádechů jsme stáli mlčky proti sobě.

„Tak fajn... potom...“

Něco ve mně chtělo protestovat. Zastavit ho. Ale nevěděla jsem ani jak, ani proč.

„... dobrou noc... Elaro.“

Na moment jsem byla překvapená, že si zapamatoval moje jméno. Že ho správně vyslovil. A že z jeho úst znělo tak hezky.

„Dobrou noc. A... děkuji.“

Bože, kolikrát jsem to už dneska vyslovila? Jeho ruka už sahala po klice u dveří, když se na mě ještě jednou otočil.

„To je měsíc Jupiteru.“

„Co?“

„Elara. To je jméno měsíce Jupiteru.“

Ohromeně jsem na něj zírala. Dřív než jsem mohla něco odpovědět, zmizel ve dveřích. Slyšela jsem ještě jeho kroky na schodech, které byly tišší a tišší, až nakonec utichly úplně. S úsměvem na rtech jsem si přetáhla šaty přes hlavu a vklouzla do pyžamových kalhot. Byly o pár čísel větší, ale přesně tak pohodlné, jak vypadaly. Tričko jsem měla skoro pod kolena a bylo na něm praním vybledlé logo NASA. Přistihla jsem se, že jsem k němu čichala a vdechovala vůni aviváže.

Když jsem zhasla světlo, lehla jsem si na gauč, kde mě pozdravily skřípající pružiny, a přitáhla si deku až k bradě. Ve vteřině na mě padla těžká únava. Víčka prohrála boj s tou tíhou, mozek najel na odpočinkový mód. Už jsem skoro usínala, když mě najednou napadlo, že jsem se Noaha ani nezeptala, co vlastně dělal uprostřed noci uprostřed ničeho.

2.

Nebyly to kostelní zvony, co mě následujícího rána vzbudilo, ale tiché zakašláni a poklepání na mé rameno. Oproti své vůli jsem otevřela oči a pohlédla do obličeje malého děvčátka. Hlava s tmavými lokýnkami, roztomilý pršáček. Právě když se mi na obličeji začal objevoval zaujatý úsměv, uviděla jsem černou podprsenku, kterou měla nataženou přes svůj pruhovaný svetr. *Moji* černou podprsenku. V tu ránu jsem vyskočila, jako by mě píchla vosa. Vteřinu nebo dvě jsem nevěděla, kde jsem. Potom se mi však vybavily zážitky z minulé noci spolu se vzpomínkou, že jsem si podprsenku a šaty spořádaně poskládala na stolek vedle gauče.

„Mohla bych ji dostat zpátky?“ zeptala jsem se tím nejsladším hlasem, jakým jsem jen dokázala.

Ta malá potřásla hlavou a zašklebila se, takže jsem zahlédla roztomilou škvírku, kterou měla mezi zuby. Kolik jí tak mohlo být? Šest? Sedm?

„Ty... hm... jsi na to ale ještě moc malá.“ Opatrně jsem se pokusila jí podprsenku vzít, ale ona byla rychlejší a utekla pryč. Rychle jsem vyskočila a spěchala za ní, přičemž jsem palcem na noze zakopla o roh gauče a jen tak tak jsem stačila zabránit ostudnému pádu na břicho.

„Au, au, au, au, au,“ nadávala jsem a třela si tepající palec.

„Všechno v pořádku?“

Přistižena při činu jsem zvedla hlavu. Noah stál mezi dveřmi, pozoroval mě a očividně se dobře bavil, zatímco se kolem něj ta malá kudrnatá holka snažila s chichotáním proklouznout. Páni, ten týpek byl opravdu vysoký. A na denním světle vypadal ještě lépe. Tmavé vlasy měl vlhké ze sprchy, obličej čerstvě oholený. Na sobě měl džínny a přes bílé tričko šedivý pletený svetr. Jenom kruhy pod očima prozrazovaly, že se moc nevyspal. Zatímco jsem ho příliš okatě pozorovala, zlechtal tu malou a vzal jí podprsenku.

„To není tak úplně tvoje velikost, Ruthie.“ Potom se otočil na mě. „Předpokládám, že patří tobě?“

Zrudla jsem a bylo mi jasné, že tenhle okamžik je žhavým kandidátem do top pětky nejvíce trapných situací v mém životě. S nuceným úsměvem jsem si podprsenku vzala a v tu samou chvíli se otevřely vchodové dveře. Do obývacího pokoje vpadla holka asi v mém věku. V softshellové bundě, s červenými tvářemi a lehce rozčuchaným culíkem vypadala jako nějaká kurýrka na kole. Věnovala mi dlouhý zkoumavý pohled a potom se obrátila na Ruthie. „Máš pravdu. Opravdu vypadá jako Magic Millie.“

Malá spokojeně přikývla.

„Magic Millie?“ zeptala jsem se vyjeveně.

Místo toho, aby mi odpověděla, běžela Ruthie k dřevěné truhle a vrátila se zpátky s panenkou Barbie, kterou mi demonstrativně podržela před nosem. Měla snědou pleť, dlouhé hnědé vlasy a na sobě měla žluté minišaty a páskové sandály.

„Magic Millie je moje nejoblíbenější Barbie. Umí se proměnit v mořskou pannu.“

Její pohled sklouznul na moje nohy, které, jak jsem si až teď uvědomila, byly nahé. V noci mi totiž bylo takové teplo, že jsem si ty bavlněné kalhoty ve spánku sundala.

„Hm... já ne,“ odvětila jsem s rozpačitým úsměvem a tahala si dolů lem trička.

„Já jsem Rebecca,“ řekla holka v softshellové bundě a usmála se. „Jeho sestra.“ Ukázala palcem směrem na Noaha.

„A moje,“ poznamenala Ruthie a vystrčila bradu.

„Já jsem Elara.“

„Mollyina vnučka z Phoenixu, já vím. Podařilo se ti stát se ještě před osmou ranní *žhavým tématem* v Dineru.“

Pozvedla jsem obočí. „V Dineru?“

Rebecca pokrčila rameny. „Tady se toho moc neděje, takže když potom někdo přejede ovci a skončí v příkopu, je to...“

„Ovci?!“ vyhrkla jsem.

Rebecca pokukovala po bratrovi, který přivřel oči a zašeptal: „Myslela si, že to byl medvěd.“

„No jo, byla to *tlustorohá ovce*,“ rychle řekla Rebecca a věnovala mi povzbuzující pohled. „Působí trochu... mohutně.“

Poslední slova jí přešla přes rty dřív, než se rozesmála. Také Noah se viditelně snažil udržet neutrální výraz v obličeji. Nevěřícně jsem na oba zírala. Ta obrovská věc na silnici měla být ovce? Ovce?! Tohle ráno bylo jedinečnou sbírkou trapností. Opravdu bylo pomalu načase, abych vyklidila pole, a to především proto, že si babička mezitím určitě na záznamníku poslechla moji zprávu a dělala si starosti, protože nevěděla, kde jsem.

„Mohla bych zavolat babičce? Ne, že by se divila...“

Přestože Noah otevřel ústa, odpověděl ženský hlas: „Zavolala jsem Molly hned ráno. Ví, že jsi u nás.“

Kuchyňskými dveřmi vešla do obývacího pokoje žena ve věku kolem čtyřicítky a věnovala mi vřelý, teplý úsměv. Se srzavými vlasy, které jí v divokých loknách padaly přes

ramena, světlou pihovatou pletí a zástěrou kolem boků mi okamžitě připomněla paní Weasleyovou z knížek o Harrym Potterovi.

„Já jsem Barbara Fitzgeraldová. Ale klidně mi říkej Barb, jako všichni.“

„Já ne,“ zakňourala Ruthie.

„To je pravda, ty můj andílku. Ty ne.“ S úsměvem vtiskla malé pusy do vlasů.

„Elara,“ řekla jsem, přestože už moje jméno určitě dávno znala.

„Velmi mě těší, že tě konečně poznávám, Elaro. Tvoje babička mi toho o tobě hodně vyprávěla. Je na tebe neuvěřitelně pyšná.“

Trochu křečovitě jsem se usmála, protože jsem si nebyla jistá, jestli na mě bude babička pořád ještě pyšná, až se dozví, proč jsem se doslova pod rouškou noci vypařila do Green Valley.

„Moc děkuji, že jsem u vás mohla přespat, paní Fitzgeraldová.“

„Barb,“ řekla a mrkla na mě.

„Barb,“ zopakovala jsem.

„Náš dům je otevřený pro každého.“ Znovu se usmála tím vřelým úsměvem. „A tohle vypadalo jako opravdu naléhavá situace. Jenom bych si přála, abychom ti mohli nabídnou pohodlnější přenocování než,“ ukázala na gauč, „ten starý křáp, ale momentálně je moje banda zase kompletní. V takových chvílích je dům plný až po střechu. Mimochodem banda. Kde je vlastně Jacob?“ Hodila pohledem na hodiny a zavolala na něj. „Jacobe Fitzgeraldde, zase přijdeš pozdě do školy!“

Takže Noah měl ještě bratra. Čtyři děti. Páni. Opravdu velká rodina.

„Zůstaneš přece ještě na snídani, Elaro?“

Chtěla jsem slušně odmítnout, ale nedala mi k tomu příležitost.

„Musíš být příšerně hladová po tak dlouhé cestě a těch obtížích minulou noc.“

Zas tak moc se nemýlila. Kromě müsli tyčinky jsem naposledy jedla na odpočívadle v Arizoně kuřecí teriyaki sendvič ze Subway, který mi po zbytek cesty ležel v žaludku jako kámen.

„Ruthie, prostřeš, prosím, stůl? Noahu, uděláš kávu? Rebecca, ty...“

„Já už jsem se postarala o bagely!“ brblala a demonstrativně zamávala hnědým papírovým sáčkem.

„Potom by měl Jacob...“ Barb si dala ruce v bok a znovu zavolala na svého syna.

„Vždyt už jdu,“ rozléhal se domem mrzutý chlapec-ký hlas.

Sledovala jsem ten koncert jako divák. Fascinovaně a podrážděně zároveň. Na tolik zmatku jsem nebyla zvyklá v žádnou denní dobu. Máma s Larrym pracovali v nemocnici ve Phoenixu, a že bychom všichni tři opouštěli dům ve stejný čas, se stávalo jen zřídka.

„Nic netušícího člověka sbalí na ulici a skončí v blázinci,“ komentovala Rebecca můj pohled a ušklíbla se.

„Rebecca!“ zašeptala její máma. „To, jak to říkáš, zní, jako by Elara byla...“ na poslední chvíli si uvědomila, že byla přítomna i její nejmladší dcera.

„Byla co?“ zeptala se Ruthie s dětskou zvědavostí, zatímco pokládala talíře vedle sebe.

„Ano, mami, co?“ ozvalo se také od Rebeccy, která potlačovala smích a vysloužila si od své matky vyčítavý pohled.

„Bezdomovec,“ řekla Barb.

„Kdo je bezdomovec?“ zeptala se Ruthie.

„Někdo, kdo nemá žádný dům,“ vysvětlila Barb.

„Tak jako Olivie?“

„Ne!“ zamítla to Barb okamžitě. „Rodina Olivie má přece byt.“

„Tys řekla...“

„Ano, drahoušku, špatně jsem se vyjádřila. Bezdomovec je někdo, kdo nemá žádný dům, žádný byt ani... žádný pokoj.“

Malá ze sebe vyrazila zamýšlené „hm“.

„Mohla bych vám pomoci?“ zeptala jsem se, zatímco všichni kolem mě kmitali.

„Ne, ne, to by bylo tedy pěkné. V koupelně jsem ti nachystala ručník a kartáček na zuby pro případ, že by ses chtěla umýt,“ řekla Barb.

Rozhodla jsem se tu nabídku přijmout. Cestou do koupelny jsem potkala vytáhlého mladíka se stejně zrzavými vlasy, jako měla Barb. Chvilku mě pozoroval a zamumlal „Brýtro“, než se odšoural do kuchyně.

„Kdo to je?“ slyšela jsem ho se ptát.

„Mollyina vnučka z Phoenixu,“ odpověděla jeho matka.

„Ona je bezmocněnec,“ vysvětlila Ruthie na objasnění.

„Bezdomovec,“ opravila ji Barb.

„Nemá žádný dům, žádný byt ani žádný pokoj,“ brebentila si dál Ruthie pro sebe.

„A teď bydlí u nás?“ zeptal se Jacob a nezněl ani trochu překvapeně.

S nevěřícím úsměvem jsem zmizela v koupelně. Když jsem se na sebe podívala do zrcadla, vyděsila jsem se. Vypadala jsem jako něco mezi bordelmamá a utopencem. Z mého účesu se přes noc stala naprostá katastrofa, řasenku jsem měla úplně všude, jenom ne na řasách, a na tvářích jsem měla odporný otisk polštáře. Navíc se mi na pravém obočí udělala boule. Tolik k Magic Millie.

Vatovým tamponkem jsem odstranila zbytky make-upu a omyla si obličej. Nakonec jsem si vyčistila zuby a pročešala své dlouhé vlasy, takže zase vypadaly alespoň částečně upraveně. Vyklouzla jsem z trička a oblékla si šaty a sandály a vydala se zpět do kuchyně. Kolem velkého dřevěného stolu mezitím sedělo šest osob. Nádobí a příbory řinčely, kolem dokola se podávala konvice s kávou, krájel se koláč, mazaly se bagely.

„Ach, tady je,“ řekla Barb. Dvanáct očí se na mě zadívalo. „Thomasi, tohle je Elara, Mollyina vnučka, která přijela z Phoenixu.“

Muž vedle ní vzhlédl od svých novin a věnoval mi přívětivý úsměv. Vypadal jako starší verze Noaha. Měl tytéž zelenohnědé oči a stejně husté vlasy, jenom ty jeho už byly protkané prvními šedinami.

„Thomas Fitzgerald. Velmi mě těší, že tě poznávám.“ Potrásla jsem si s ním rukou, která byla teplá a vyjímal se na ní jednoduchý zlatý prsten. „Slyšel jsem, že jsi měla včera večer autonehodu. To musela být opravdu hrůza. Doufám, že nejsi zraněná.“

„Jenom malá boule.“ Instinktivně jsem se dotkla svého zranění na obočí.

„Pro tu ovci to tak dobře nedopadlo,“ zakuckala se Rebecca a šklebila se na mě přes svůj hrnek s kávou.

Zrudla jsem.

„Můžeš si sednout vedle mě,“ vykřikla Ruthie a poklepala dvakrát na prázdnou židli po své pravici, na které byla usazená panenka Barbie ve žlutých šatech.

„Ach. Děkuji pěkně.“ Podala jsem jí panenku a posadila se, přičemž jsem měla pocit, že mě pozorují.

„Koláč?“ zeptala se Barb, když mi nalila kávu.

„Ráda.“

Nandala mi na talíř obrovský kus jablečného koláče.

„Jak se daří tvé matce?“ zeptal se mezitím její muž.
„Už jsem Pearl dlouho neviděl.“

Překvapeně jsem vzhledla. „Vy znáte moji mámu?“

„Chodili jsme spolu všichni na střední školu,“ vysvětlila Barb místo něj. „Pearl byla,“ zamyslela se, „o pár let mladší než my.“

Její muž souhlasně přikývl.

„Mámě se daří dobře,“ odpověděla jsem na jeho otázku. „Pracuje v nemocnici ve Phoenixu na správním oddělení. Její partner Larry tam pracuje jako anesteziolog.“

„Kde leží Phoenix?“ zeptala se Ruthie s plnou pusou.

„V poušti,“ zívnuł Jacob.

„V Arizoně,“ vysvětlila jsem maličké. „Jsou tam obrovské kaktusy, které strašně píchají, když se na ně sáhne. Asi... takhle.“ Štípala jsem ji do boku a ona se roztomile zahihňala.

Koutkem oka jsem viděla, že nás Noah pozoruje. Když jsem zachytila jeho pohled, začal se zase věnovat bageľu na svém talíři.

V následující čtvrthodince jsem zapadla hlouběji do běžného dne typické velké americké rodiny. Ruthie dopodrobna vyprávěla o výtvarném projektu ve škole, Jacob informoval svou matku o nastávajících termínech hokejových tréninků, pan Fitzgerald se svou ženou prošel úkoly na nějakou společenskou snídani a Rebecca přemluvila Noaha, aby jí půjčil auto. Když se Ruthie a Jacob konečně museli vydat do školy, rozhodla jsem se, že se také rozloučím. Využívala jsem pohostinnosti Fitzgeraldových přece jen už dost dlouho.

„Noah tě odveze domů,“ řekla Barb a vyměnila si krátký pohled se svým synem.

„Já jsem myslela, že nemá žádný domov,“ zamumlala Ruthie zamračeně.